

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

ПЕРЕДПЛАТА:
М. сяч.: в краю 450 зол.
За границею:
В Америці 1 долл., Франції,
Голландії, Бельгії 20 фр. фр.,
Італії 750 зл., Німеччині 750 мар.
В Індії 3 тл. руп., Мехо-
сисанчині 20 ч. в., Румунії 18
лей, Болгарії 750 лв., Австрії
750 ш., — Аміні адреси 1 зол.

Ісакс, Федина: 23-11.
Друкарі: 29-26.
В СПРАВИ ОІ ОЛОШЕНЬ
ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІ-
СТРАЦІЙ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА
20 коп.

Львів, 25. січня 1929.

Колиж навіть поминути всі інші аргументи, то вже самі вибори повинні бути вповні наглядним доказом на устоювання внесення Українського Клубу.

Колиж повстає з цього приводу тривога і навіть помічається істерія в енцикло-санаційнй пресі, то видно, що за тією „апольтикою“ нашої колишньої національної нашої криються інші тенденції й цілі. Та не зважаючи на те, чи внесення Українського Клубу буде прийняте соймом, чи ні, чи буде усунений термінознайомчий хаос, чи збережений *ad maiorem gloriam* енцикло-санаціє-ників і безобличних „русских“, повороту до старовинної номенклатури вже не буде а огляду на її пережиток, неясність і навіть шкідливість.

(Від нашого постійного кореспондента.)

Луцьк, 21 січня 1926

Як там, на Сході, так і тут, нищення українського інтелігента ведеться трьома способами: нищенням у прямому розумінні, організацією дезертирства шляхом обіцянок і „дарів” і вихованням української молоді в своєму дусі. Засоби для цього різні: церква, школа, література, втягання в свої організації то-що. На цьому таї є зрозумілим запекла боротьба з українізацією богослуження, насаджування „російського” православія, недопущання до вищих єрархічних ступенів українського православного духовен-

Pr. 18.29. Sad okręgowy karny we Lwowie postanowił na posiedzeniu niejawnem po wysłuchaniu Prokuratora prasy tymże Sądziec: a) zatwierdzić po myśli przepisu z art. 76-go rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej a dnia 10. maja 1927. poz. 398 Dzup. Nr. 43 dokonane dnia 16. stycznia 1929 r. przez Starostwo Grodzkie we Lwowie zarządzenie czasopisma „Dilo” Nr. 11. z dnia 17 stycznia 1929 r. do druku; b) zamieszczone w tem czasopiśmie artykuły p. „Dopyty” zawiera w sobie zmiana wyroku z art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 10 maja 1927 r. poz. 399 Dzup. Nr. 4. b) wydac po myśli przep. z art. 77 cyw. pow. rozporządzenia zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowanego. Zarazem wydać się odpowiedzialniemu redaktorowi tegoż czasopisma nakaz, by orzeczenie niniejsze umieścić bezpłatnie w najbliższym numerze i że na pierwszej stronie pod rygorem następnego przewiedzenia w art. 60 tegoż rozporządzenia.
Zadanie dnia 19. stycznia 1929 r.

Lwów, dnia 19. stycznia 1929 r.

Mayo

ства, боротьба з живим словом при викладанні основ релігії у церкві й школі, перешкоди брацтвам та ін.

Організація дезертирів з українського табору ведеться особливо тонко, випробованими способами, митко й вміло.

Такий самий настрій на українського інтелігента веде й „Захід“. Позбавлення вартості праці, переселення в „безпечні“ місця, відділення від мас та дискредитування в їхніх очах і т. п. і тут: „поража пастиря“, а з масою робота буде легка. Чи не чули ми отвертих заяв пресо-вих органів, що треба знищити українську інтелігенцію, бо „простий парі“ і милий, і добрий, і прихильний, і взагалі піде, куди його поведуть?

А далі ті самі засоби: школа для мас, школи для майбутніх інтелігентів, організація, література.

Організація дезертирів — широка й коштовна з численними „данайськими“ ларями, фондами на релігійні, посадами для очікуваних організаторів дезертирів, кредитами для дезертирів-інтелігентів та їхніх жертв — селян, титулами посаів і сенаторів і т. д. і т. д.

Нарешті — кооперація з фронтом „світлин“ на ґрунті церковному, виборчому, культурному, політичному. Звідси така „трудна“ справа з українізацією церкви, з затвердженням статутів брацтва, з призначенням українського духовенства. Звідси — підтримка російської інтелігенції та їхньої роботи на місцях та тихий спільний похід проти інтелігенції української — не дезертирів. Навіть більше: толерантність відношення до згаданих вище українських чинників єдиного москвофільського фронту, ніж до української національно-свідомої та стійкої інтелігенції.

Похід проти українського інтелігента є очевидний і дуже широкий — на всьому суходолі та за морем. Похід не новий. Знаємо його з історії останніх візавок століть. Засоби й методи теж добре знайомі. Історія Волині й агагалі західних земель ясно говорять нам, що істина: „Поража пастиря й розсіються вілці стада“ здійснювалася давно й конектно. Про це свідчать наші тушетні культурні руїни й могилы та прізвиська нашої та вже не нашої шляхти.

Словом, похід проти українського інтелігента розвивається й приростає.

А що ми робимо для збереження його?

В. Островський.

Вся коляда для „Рідної Школи“!

Всі Кружки „Рідної Школи“, Читальні, Чутки, Союзи, Кооперативи, Церковні Брацтва, Опічні, Музичні й аматорські гурти, українські громадяни, громадянки, молоді й дітвора — колдають і щедрять на „Рідну Школу“!

Д-Р МИКОЛА ЗАЛІЗНЯК

З великої доби.

Українська Центральна Рада і справа миру.

В грудні 1917 р. розпочалися, а в січні і квітні 1918 р. дійшли до кінця переговори між представниками Української Центральної Ради в Києві, як народного представництва Української Народної Республіки, і представниками Німеччини, Австро-Угорщини, Болгарії і Туреччини. Ці переговори, як відомо, скінчилися 5 лютого підписанням мирного договору між Україною і державами почвирного союзу.

В останній фазі переговорів українська мирна делегація виступала як представниця самої України і суверенної української держави, одержавши від делегації почвирного союзу формальне припання її суверенності, вела свої переговори з делегатами почвирного союзу повсю окремо і незалежно від московської більшовицької делегації і незалежно від неї заклучила мир.

Ця остання фаза мирних переговорів у Бересті Литовському була ясно описана в українській міжнародній літературі, і кожний цікавий може довідатися про ці ричі з випускного збірника „Берестейський мир“, який вийшов торік видавництвом „Червона Коліна“ у Львові. Натомість менше відомою є справа першої фази мирних переговорів, коли українська мирна делегація виступала лише як частина загальної „російської“ мирної делегації, як частини більшовицької мирної делегації. Так само відомою є справа про те, як стояла справа з мирними переговорами в українському революційному парламенті — Центральної Раді.

Тим ми і хочемо, на основі матеріалів, які містяться у цій українській пресі, яка виходила тоді в Києві, позати конклавішних образ того, як стояла справа миру в Центральної Раді.

На парламентарній арені.

СЛОВА І ДІЛА.

Зміст промови голови Українського Клубу посла д-ра Дмитра Левницького на соборній комісії для закордонних справ 23. п. м.

Головною нотою останньої промови п. міністра закордонних справ було миролюбиве заперечення, що Польща хоче жити в мирі з усіми своїми сусідами. Однак дивна річ: хоч так часто п. міністр офіційно заперечує про свою миролюбивість, то рівночасно росте чимусь серед громадянства занепокоєння масовими поголосками про можливість нової війни. У всякому разі повільно, але систематично мілітаризація цілого державного апарату, яка сягає вже подекуди до судівництва, не впливає на успокоєння. Та не маю наміру говорити сьогодні про т. зв. високу політику. Бажаю поринати лише кілька справ, які торкаються виключно українців, та котрі виринули вже після остинного виступу п. міністра в травні 1928 р.

Першою такою справою, це нота міністерства закордонних справ, яку вислано до уряду чехословаччій республіки нібито в зв'язку з атентатом Пазюка на польського консула в Празі. Цієї ноти міністерство закорд. справ не вважало за доцільне оголосити. Ми довідалися про неї лише з преси, з якої маємо теж відомості, що в ноті п. міністр домгався розв'язання Лері Українських Націоналістів, припинення українського місячника „Розбудова Нації“ і висилки деяких осіб української національності поза межі Чехословаччини. Неудатний атентат Пазюка, який штучним вогнем хотів виманити польського консула з його помешкання і потім зблизька стріляв, не ранивши його, пригадає атентат пляшкою чорнила на пам'ятник в горді львівської політехніки, або замаз будильником на кореспондента „Л. Кур. Полс.“ в Берліні. Хто це той атентатчик Пазюк, не знаємо, знаємо лише, що його брат перешов у гімназію на римо-католицькій і служив потім у польських стрільцях і при львівській поліції, та що сам атентатчик не належав до жадної української організації, та що не брав участі в українському політичному житті. Про це міг п. міністр довідатися в'д підчинених собі довірених людей, яких має в Чехословаччині, та між якими є і деякі українці. Отже вимога розв'язання Лері Українських Націоналістів чи припинення ідеологічного місячника, який ніколи нікого не кланкав до терору, головновимого викинути частини українських емігрантів з Чехословаччини, не була викликана потребою особливої безпеки польських репрезентантів. Коли ж взяти на увагу, що в Чехословаччині живуть сотки українців, які не брали ніякої участі в якісьбудь протипольській акції, і що єдиною провинкою тисячі тамешніх українців є їх участь в польсько-українській війні наперед десь ті, коли зважити, що Польща вже дівчі оголошувала амністією учас-

никам тої війни і що нині живуть вони серед найважчих матеріальних умовин, а польський уряд робить їм надалі всякі найомажливіші труднощі для їх повороту до краю, — то остання вимога усунення їх з гостинної території Чехословаччини суперечить уже навіть вимогам людяности.

Другою справою, яку хочу порушити, є конфіскація прохання до Лиги Націй в українській шкільній справі. У вересні 1928 р. батьки українських дітей у Львові рішили скористати з приналежних їм прав і звернулися до Лиги Націй зі скаргою на ліквідацію українських шкіл, або їх повну чи частинну польонізацію. З тією метою батьки видрукували в українській і французькій мовах відповідного листа докладно по приписаному зразку. Однак влада цей друк сконфіскувала, а Окружний Суд у Львові що конфіскацію заперечує. Таким чином позбавляється українське населення того самого права, за яке так завзято борюся п. міністр закордонних справ, коли річ йшла про його земляків у Литві.

З початку цього місяця п. міністр дав представникові англо-американської агенції інтерв'ю, в якому ствердив, що Польща у відношенні до українського і білоруського населення веде політику далеко йдучої толеранції та що лише зовнішні підбурюють те населення проти Польщі. Польська націоналістична преса хай досхочу пише собі про толеранцію відносно українців тоді, коли забрано їм поверх 2 тисячі їх шкіл і поверх їх мільйона гектарів землі для колонізаційного елементу та коли українська преса агітується під конфіскаційними практиками. Однак не повинен би говорити того п. міністр закордонних справ, який знає, чи бодай повинен знати, справжній стан р'чи. П. посол Левенгерц казав ачора про шкільництво, дозволив і собі навести кілька дат (промовець цитує статистику з останніх урядових даних). Пора теж була би перестати говорити вічно про зовнішні впливи на українське громадянство. Особливо, коли мова про листопадові полії, то невідомо, кого має п. міністр на увазі: українських маніфестантів чи польську збитуючу молодь, — що буміто оставали під якимись закордонними впливами!

Нема сумніву, що закордон мало ще знає про відносини в Польщі, зокрема про відношення до національних меншин. Однак певне п. міністрові відомо, що всаки є за кордоном щораз більше людей, які щораз краще орієнтуються у цих справах. Тому такі інформації, як ось остання розмова п. міністра із згаданим чужинським кореспондентом, мусать і за кордоном викликати звиряння, що що інше п. міністр закордонних справ говорить для закордону, а що інше робить-ся внутрі держави.

„Провіта“ — це одиникий найкращий вартоний українського духа. Вона одинока виваде нас усіх на шлях кращої долі — на соняшний шлях.

Студіювання цих матеріалів показує, що ні толійний український парламент, ні толійний український уряд в такій незначній справі, як справа закінчення війни і заклучення миру з державами почвирного союзу не виявили належної енергії та ініціативи та не потрафити з початку взяти її твердо в свої руки.

Причиною того було насамперед те, що толійний український уряд — Генеральний Секретаріат — а В. Винниченко на чолі, після більшовицького перепоруту в Петербурзі, коли полії змусили Центральної Раді передати всю владу на Українці в свої руки, обмежилися до видання третього універсалу, в котрому проголошувало вправді Українську Народну Республіку як окрему державу, але в федеративному зв'язку з рештою Росії. Та ще гіршим було що інше, а саме те, що шілий листопад 1917 р. Генеральний Секретаріат витратив на розсилання різних закліків до творення всеросійської федерації, на які ніхто не відгукнувся. Більшовики мали час скріпитися як на Москвитині, так в значній мірі також і на Україні, а особливо на фронтах. А український уряд був бездіяльний, Сталовище тоді було таке, що про німке дальнє ведення війни не могло бути і мови. Більшовики не провадили і ваяли ініціативу в ціл озразі у свої руки. Вони рішили фактично припинити дальнью війну і лачи тасло мільйонним волиньким масам розпочати братання з ворогами, кидати околи і пертати домі. Цим вони злобули собі симпатії тих мас і дуже ослабили становище українського уряду. Він не вважав у собі рішучості і дальєзорості, щоб як після більшовицького перепоруту взяти самому в свої руки справу наважання мирних переговорів.

Більшовицький уряд, уряд Народних Комісарів, показав спому відлучничкові. Криленков, якого він наставляв головновиконавчим російським фронтом, заважачи перемир'я з німцями. Після цього неукраїнські фракції Малої Ради в Києві зажадали від президії, щоб складала ма-

жничайше засідання Малої Ради для обговорення відношення Малої Ради до перемир'я, яке заклучила Рада Народних Комісарів з німцями. Таке засідання дійсно відбулося 19. листопада 1918 р. Однак, як мало надали українські члени Центральної Ради уваги справі такої величезної ваги як заклучення більшовиками на свою руку перемир'я з Німеччиною та Австро-Угорщиною, можуть показувати такі факти, що голова Центральної Ради М. Грушевський довгий час не був присутній на цьому засіданні Малої Ради, бо брав участь у засіданні Українського Наукового Товариства; так само на початку засідання майже не було українських соціалістів-революціонерів, бо в той час відбувалися збори київської організації УСР. Тому в дискусіях крім прихильників тих ворогів Української Народної Республіки, жидів і москалів, брали участь і відповідали їм лише українські соціал-демократи.

Ось у скороченні перебіг цього незначного засідання Малої Ради, яке розпочалося різними засіданнями, на яких українські партії і український уряд, хоч як вони від того ухилялися, а таки мусили під натиском обставин зайняти кілька-кінем, після всяких утопійних і нерелевних пропозицій та резолюцій, вирішале становище як до справи самого мира, так і до справи конкретного переведення мирних переговорів з державами почвирного союзу.

Московські фракції соціал-демократів (меншовиків) та соціалістів-революціонерів разом з жидівськими фракціями розпочали натиск на український уряд і составили до нього отверто неможливе до здійснення замовання, щоб він подбав про створення загально-російського уряду, бо тоді вони ніяк не хотіли призначати таким центральним урядом більшовицьку Раду Народних Комісарів.

(Продовження буде)

Боротьба з алкоголізмом в СРСР.

Небувале поширення споживання алкоголю.

В цілому СРСР поширено сильно пияństwo. Пить селяни в робітничі, пють христові і червоноармійці, словом: віде населення. Найбільше пють робітники. В різних фабриках, ковальнях то-що робітники, озверзавши в суботу свою щоденну платню, пють до повзівка. Нерідко буває таке, що в понеділок не виходить до праці 30 проц. робітників.

Офіційна більшовицька статистика каже, що від 1923 р. до 1929 р. споживання горілки по всьому СРСР зросло ні менше ні більше, а 40 разів; споживання пива за цей час зросло 4 рази. Як не як, а попит на алкоголь в СРСР аріо недо-мірно.

Обчислено, що вилатки робітника на алкогольні вилатки на Україні виносили в листопаді 1923 р. 0,5 проц. його бюджету; в листопаді 1927 р. ці вилатки становили вже 2,7 проц. Тимчасом вилатки на культурні потреби робітника залишились за цей час майже на тому самому місці (в листопаді 1923 р. — 1,7 проц., в листопаді 1927 — 1,8 проц.). Особливо сильно зросло пияństwo в Донбасі. В 1923 п. алкогольні вилатки становили в бюджеті робітника 0,7 проц., в 1927 р. — цілих 4 проц! Вилатки на культурні потреби робітника в Донбасі зросли за цей час з 1,3 проц. лише на 1,8 проц!

В ще в інші цифри, які ілюструють поширення злишнього алкоголю в СРСР і його погубність для широких кругів населення. Так прим. у Ленінграді на 100.000 населення вмерло в 1923 р. від алкоголю 1,7 проц., в 1926 р. — 10,9 проц. осіб. Отже смертність, спричинена алкоголем, зросла там за 4 роки вчетверо. В абсолютних цифрах у Ленінграді вмерло від алкоголю в 1923 р. — 18 осіб, в 1926 р. — 167 осіб. У Москві відповідні цифри за той самий час такі: 1923 р. — 16, 1926 р. — 144. З усіх зорих у московській психіатричній лікарні на групі алкоголізм було: в 1923 р. — 4,6 проц., в 1926 р. — 25 проц.

З пияństwом в СРСР починають боротися щойно тепер, коли отрута алкоголю охопила вже дуже широкі круги населення. В цілому раді міст ухваляють там тепер робітничі збори закрити в себе осередки пияństwa, ресторани, льохи і т. п. Пропаганду в цій справі веде „Т-во боротьби з алкоголізмом“, що досі має, на жаль, дуже слабку підтримку з-за пролетарської громадськості. По боротьбі з злиною алкоголю нахиликає тепер і радянська преса, апелюючи до професійних, кооперативних і громадських організацій, щоб вони якнайактивніше стали на допомогу „Т-ву боротьби з алкоголем“ в його акції.

уагальнення. Та все на службу йому як доказовий матеріал, що кожний рід мистецтва виконує найкраще тільки тоді своє завдання, коли робить те, до чого він найкраще пригодовий.

Ця загальна ідея, що спонукала Лессінга до прирівняння різних типів мистецької творчості, авесала наважливий частини його дослідів. Лессінг вірив, що існують межі подібностей мистецтва, в яких поєднано в них почуває себе так само-впевнено, як він, коли догадував деякі їх ознаки, різниці чи абстрактні пункти. Він вірив, що істота можливість класифікації різних родів творчості і можливість заснування основних канонів їхньої естетики. Іншими словами вірив у класи, — про які він агадував іронічно в „Лякооні“ за Платоном — класи, що може рубати дерево і в сонну, яка може вітати зами в джунглях. Коли Гете писав про „співу кожної теорії“ і „заспокоєний пень життя“, міг мати на думці в силкуванні Лессінга йти клас до дерева творчості.

Завжди легко помилувати цим теорію Лессінга. Важко простегати, скільки поглялів в них товчється ще нині в кожному з нас, хто школи в це вітання його творця. Родовими приволоють агадувати про заснування Лессінга. Для нас вони майже далекі. Він має їх більше, ніж поетів і-лей. Ми арозуміли би загуг розі такого, хоч би і „лазатинського“ поетика, який мали в розвитку майної літературної континки, що оснував би свій світогляд на великій сукупній абстрактній системі. Тоді в боротьбі з таким світоглядом мого аодитись творчість письменників на мібу Шітена і (вибачте за довгу цинну поруч його такого олімпійського імення) Гетого.

Ізві Лессінга оцінювали літературу не тим, чим він галав П оживити залюнами про межі П засо-бі, а спонукую для тих, які своєю творчістю по-твували проти них законів, меж і засобів. Ші-ринна творчості в кожній діяльній виступає на-півкайде поруч деякої суворой теорії, що хоче ви-передити її планш.

Цінні знахідки.

На Україні знайдено оригінальні образи Гранаха, Репіна, Мурілая, Рубенса й ін!

На території Радянської України часто-густо піднаходять цінні твори мистецтва, які заховано перед вандалським знищенням революції по закутинах піддаш та по закутинах багатих палад. Деякі цінні пам'ятки мистецтва заховались також у монастирях і церквах.

Останніми часами припадково відкрито дуже цінний твір мистецтва в Київі, в Троїцькій монастирі, підчас його відновлювання. Заняті при цій праці робітники виносили румовища та випадково відкрили старий, гарний образ. Наставник робітників повідомив про це відкриття директора одного музею. Директор відкрив ідентичність цього образу з давно знищеним образом кисти славного маляра Луки Гранаха (старшого) „Адам і Ева“. Малебр представив Адама та Еву, як вони здорові, безжурні та веселі сидять в раю під яблунею з густими яблуками. Цінну знахідку передано Українському Національному Музеєві в Київі.

При подібних обставинах відкрито в Харкові також цінний образ славного маляра Репіна „Ві-ділини Христа в пеклі“. Також на провінції відкрито цими днями мистецькі твори безсмертних малярів: Мурілая, Рубенса і два образи пізньої венецької школи.

Наркомос України і СРСР звертає дуже часто увагу й закликає громадянство, щоб воно не нищило цінних картин, а переховувало їх по музеях. Але вже й по революції загинуло дуже багато цінних картин інших мистецьких пам'яток тому, що були в приватних руках. Ось тепер шукають москалі за двома портретами баронової Левія, кисти модерного російського маляра Серова, які по смерті її мужа залишились в руках комітету, що управляв його вілею. Один з них у невідомий спосіб опинився в Третьяковській галерії образів, але другий безслідно пропав.

ДВІ МІРИ.

Українські педагогічно-наукові Зізди і залізничні зинжки для їх учасників.

Головна Управа „Рідної Школи“ скликала була Загальний Зізд Товариства на 2. листопада 1928 р., якого головним завданням було застановитися над реформою шкільництва і тому на денному порядку того Зізду поставлено як окрему точку реферат д-ра Остала Магарушки на тему: „Реформа шкільництва“.

Минулими літами „Рідна Школа“ діставала на свої Зізди залізничні зинжки для відпоручників провінціоанальних Кружків „Рідної Школи“, хоч на денному порядку не було освітньо-наукового реферату, бож само Товариство в освітнім і шкіль-ним. Для тих цілей воно істнує й працює а ціла його діяльність звернена тільки на цю діянку. На день 2. листопада 1928 р. призначено було ще й окремий освітньо-науковий реферат, а всеж та-ки львівська дирекція залізниць відмовила заліз-ничних зинжиків відпоручникам на той Зізд. Міні-стерство Комунікації, до якого Головна Управа „Рідної Школи“ звернулася в тій справі, затвер-дило це відмовне рішення.

Натомість рівночасно з тією відмовою „Рід-ній Школі“ уділила та сама влада залізничних зинжиків москвофілам на тав. Талергофський Зізд у Львові дня 31. жовтня 1928 р. та на Загальній Збори москвофілівських обшчисті 31. жовтня і 1-го листопада 1928 р. та на москвофілівський бал.

Тепер „Рідна Школа“ скликає виключно освітньо-науковий Зізд учителів середніх шкіл на 1. і 2. лютого 1929 р. Залізнична тарифа і лотичні міністеріяльні розпорядки передбачають залізничні зинжки для учасників саме таких зібрав. Та львівська Дирекція залізниць поставилася зном нега-тивно до лотичного позання Головної Управи „Рідної Школи“ і відіслала його до вирішення Міні-стерству Комунікації. З яким внеском — по-знати.

Таке поступовання має на цілі як найдовше протягнути справу і навіть на випадок уділення Міністерством дозволу на зинжку залізничних бі-летів проїхати цей довгий ілюзоричним, коли зна-читися, що не дуже короткий час, а на випадок дозволу треба не друкувати формуляр залізнич-них зинжиків і розіслати їх учасникам Зізду. Та дема ніякої певності, чи Міністерство уалить тих залізничних зинжиків, чи всупереч своїм власним обіжникам і тарифам відмовить і ним разом як не зробило було на 2. листопада м. р.

Тому звертаємо увагу майної Парламентарної Репрезентативі на цю справу, бо вона має немале значіння, особливо коли агазнати, що рівночасно з відмовою залізничних зинжиків для учасників на-ших зібрав, дістають такі зинжки москвофілівські установи для учасників їхніх „зібравів“.

Тая виглядає оригінально о-па-куванням зна-них таблеток **ASPIRIN**, серединка у-спокоєного боаі.

Вистергайтеся безвар-тисних наслідувань в інших опакуваннях. До лабутья у всіх аптках.

Мін. Складковському скресли-ли дисп. фонд.

Сеймова бюджетова комісія продовжала 24. січня праці над третім читанням бюджету. При бюджеті преанії ради мін. був присутній прем. Бартель, що боронив позиції свого resortу. Бю-джетова комісія відмовила диспоз. фонду мін. Складковському в висоті 6 мід. аол. і скреслила йому багато інших позицій. Із записами проти мін. Складковського виступили посли з Пяста, ВД і Стр. Хл. Пое. Домбський (Стр. Хл.) сцаав, що негативне становище супроти мін. Складков-ського в виразною демонстрацією проти нього за його виб. акції до самопр. установ і за цілу його політику. Комісія 20 год. проти 6 год. ББ відкину-ла урядове внесення на реституцію скресленого в II. читанні дисп. фонду мін-ства вн. справ у сумі 6 мід. аол.

При пар. „упосаження центр. управи“ уряд вибс на привернення суми 214.881 аол., скресле-них у II. читанні. Крім того поє. Целевич поста-вля внесення на скреслення 10.000 аол. із фонді мін. вн. справ. Оба внесення в голосуванні впали.

Литва ратифікувала Кельогів пакт.

АВ повідомляє з Ковна, що литовський уряд ратифікував Кельогів пакт.

Троцький втік?

Верліський „Форверте“ повідомляє, що в зв'язі з викриттям тайної організації троцькістів арештували московські влади м. і. більшовицько-го представника СРСР Мліванія, буши. члена ре-волюгради Панкратова та в буши. близького Лені-нового співробітника, нач. ред. більшовицьких видавництва Воронського. Верліська преса подав за „Дейли Мейл“ чутку, бузьо би Троцький втік із засланія та аібрав біля себе багато прихильни-ків.

Рижські часописи присвячують багато місця змові троцькістів у Москві проти влади. ДПУ а-рештувало змовників не лише в Москві, але й по інших містах. До змови належали переломіс у-рядові, а були в порозумінні а французькими та німецькими троцькістами. Ключем змови було: Поворот до ленінізму. Серед змовників були про-вокатори. Один із них, урядовець комісаріату скликав до своєї хати збори змовників, на яких усіх арештували.

Арештували комуністів у Ризі.

Рижська поліція допіддалася, що до Риги аї-халоса багато комуністів із провінції а уділили там бовний штаб. Поліція арештувала кількаде-сят комуністів; сконфіскували багато пропаг. лі-тератури. За містом у старій шолі поліц. поліція викрила бовний штаб комуністів.

Похід на Кабул.

Льондонські часописи повідомляють із Кабу-ла, що Аманула маперує на Кабул. Два нові пле-мена пристали до Аманула й готові до боротьби з Габібзуло. Прийшло вже до бою а прихильника-ми Габібзула в Аманула у віддалі 92 км. від Ка-булу. По Амануловім бою є між убитими двоє ні-машьких офіцерів, що були військовими інструк-торами. Аманула вдалося розібрати відділ Габі-булових прихильників.

